

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. G. M.**, narozený „X“, státní příslušnost Spolková republika Německo,
bytem „X“,
zastoupeného advokátem Mgr. Michalem Chuchútem, LL. M.,
se sídlem Náměstí Junkových 2772/1, 155 00 Praha 5,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2016, č. j. 5106/DS/2016, JID: 174057/KUUK/2016/Ne, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 6. 2018, č. j. 5106/DS/2018, JID: 95293/2018/KUUK/Š,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2016, č. j. 5106/DS/2016, JID: 174057/KUUK/2016/Ne, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 6. 2018, č. j. 5106/DS/2018, JID: 95293/2018/KUUK/Š, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností, oddělení správního (dále jen „magistrát“), ze dne 24. 8. 2016, č. j. MmM/095175/2016/OSČ-P/ŠP, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 6 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se měl dopustit tím, že dne 5. 4. 2016 v 13:52 hodin, na silnici č. I/13, v katastru města Most, u sjezdu na obec Komořany, při řízení osobního vozidla tov. zn. Škoda Superb, r. z. „X“, porušil v rozporu s ustanovením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, nejvyšší povolenou rychlost vozidla mimo obec, když nejvyšší dovolenou rychlost 90 km/h, překročil o 56 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ naměřena rychlost jízdy 146 km/h.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že místo spáchání přestupku nebylo ve správních rozhodnutích přesně vymezeno. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval nutností přesnějšího vymezení místa spáchání přestupku. Žalobce je přesvědčen, že v předmětném případě vznikla nejistota ohledně místa spáchání přestupku, neboť sjezd na Komořany je od oblasti údajného spáchání přestupku vzdálen přes dva kilometry.
3. Žalobce dále namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho pochybnostmi o správnosti měření. Žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítl, že při měření pravděpodobně došlo k dvojité reflexi radarového svazku, přičemž správní orgány se s touto námitkou dostatečně nevypořádaly, neboť z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že nepochopily principy měření rychlosti a mechanismu dvojité reflexe. Žalobce je přesvědčen, že rozsudky, na něž žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval, nejsou pro předmětný případ relevantní. Žalobce dále ke správnosti měření namítl, že se správní orgán nevypořádal s jeho námitkou ohledně nedodržení podmínek stanovených v části 6.3.1.3. návodu, konkrétně že rozdíl mezi měřicím a měřeným vozidlem musí být cca 20 km/h, přičemž je důležité dodržovat konstantní rychlost měřicího vozidla a neměnit prudce směr jízdy. Žalobce připomněl část 3.1 návodu, k němuž doplnil, že bez situačního nákresu nelze posoudit, zda byl správně nastaven dosah radaru a zda se v místě měření nenachází odrazové plochy či další překážky mimo fotografii. Dále žalobce podotkl, že ze snímku není ani zřejmé, jaký typ měření byl v rychloměru zvolen. Výslech policistů tak měl podle žalobce prokázat způsob nastavení rychloměru. Žalobce trvá na tom, že pořízený snímek je pouhým nepodepsaným výstupem z počítače a nelze tak ověřit jeho autenticitu, přičemž nebylo ani prokázáno, že nebylo s fotografií nijak manipulováno, a ve správním spise také není žádný důkaz o dodržení maximální vlhkosti vzduchu. Vedle toho žalobce namítl, že metrologické ověření není absolutní garancí správnosti měření, a poukázal na obecně nízkou důkazní hodnotu pořízeného snímku. Žalobce trvá na tom, že ani s touto námitkou se žalovaný dostatečně nevypořádal a jeho odkazy v odůvodnění napadeného rozhodnutí na rozsudky Nejvyššího správního soudu na předmětnou věc nedopadají. K tomu žalobce podotkl, že správní orgány odmítly vložit do správního spisu technickou dokumentaci měřiče. Žalobce, ale ani žalovaný, si tak podle žalobce nemohou být jisti, jakým způsobem funguje proces, na jehož základě byl uznán vinným ze spáchání přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Závěrem žalobce namítl, že magistrát neuznal jeho omluvu z nařízeného jednání s odůvodněním, že se snaží prodloužit správní řízení a dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Žalobce se nedomnívá, že by jedno posunutí ústního jednání mohlo vést k zániku odpovědnosti za přestupek, a trvá na tom, že byl zkrácen na svých procesních právech. K tomu žalobce doplnil, že měl v úmyslu se bránit okolnostmi vylučujícími protiprávnost, jejichž popis přiložil až v odvolání, neboť nebylo jeho žádosti o odročení ústního jednání vyhověno.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že při svém rozhodování vycházel, stejně jako magistrát, z důkazů předložených Policií České republiky. Za podstatné pro posouzení předmětné věci žalovaný považuje skutečnost, že předmětné vozidlo bylo následně k vyřešení přestupku zastaveno hlídkou Policie České republiky a v řidiči byl zjištěn žalobce. Žalovaný připomněl, že jako místo měření je v záznamu přestupku uvedeno „I/13 u obce Komořany“, a v údajích výstupu z radaru jsou nezávisle na obsluze zařízení uvedeny GPS souřadnice, které korespondují s místem měření uvedeným v úředním záznamu.
6. Žalovaný trvá na tom, že není důvod pochybovat o správnosti měření rychlosti, neboť bylo provedeno proškolenou osobou. Žalovaný také trvá na tom, že se se všemi námitkami žalobce řádně vypořádal. Žalovaný poukázal na skutečnost, že pokud by obsluha radaru s měřícím zařízením neodborně manipulovala, nemělo by to za následek chybný výstup měření, ale ke změření rychlosti vozidla by vůbec nedošlo. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. 1 As 83/2013. K dvojité reflexi radarového svazku žalovaný podotkl, že z principu funkce rychloměru nemohlo dojít ke změření rychlosti vozidla jedoucího v opačném směru, když měření jeho signálu bylo blokováno. Žalovaný je přesvědčen, že pořízený snímek nevykazuje znaky ovlivnění měření jednoduchou nebo dvojitou reflexí. K šablonám J. H. žalovaný podotkl, že z žádných indicií není zřejmé, že by se mělo jednat o znalecký posudek či vyjádření zástupce Autorizovaného metrologického střediska Ramet Kunovice, a. s., metrologa I. kvalifikačního stupně v oboru silničních rychloměrů.
7. Žalovaný odcitoval celou část 6.3.1.3 návodu a doplnil, že hodnota 20 km/h je nejnižším navrhovaným rozdílem v rychlosti měřeného a měřícího vozidla, aby radar dokázal změřit rychlost předjíždějícího vozidla. V samotném návodu je podle žalovaného uvedeno, že měření za jízdy se neliší od měření z místa, při kterém jsou běžně měřeny rychlosti vozidel jedoucích i více než 150 km/h. K tomu žalovaný doplnil, že pokud by nebyla dodržena konstantní rychlost měřícího vozidla, měřič by měření vyhodnotil jako nesprávné a neuložil by záznam o přestupku.
8. Žalovaný podotkl, že neměl důvod zkoumat, zda nedošlo k falzifikaci důkazu. Fotografie byla pořízena jednoznačně identifikovatelným zařízením v jednoznačně identifikovatelném místě a čase, a rovněž je v tabulce záznamu měření uvedeno číslo pořízeného snímku, čas pořízení a souřadnice GPS. Žalovaný dále uvedl, že součástí správního spisu je ověřovací list autorizovaného metrologického střediska RAMET C.H.M., a. s. Kunovice, ze dne 18. 2. 2016 a osvědčení o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů RAMER 10C. Žalovaný tak neměl důvod pochybovat o odbornosti obsluhy radaru, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správnosti nastavení radaru a výsledku naměřených hodnot pouze na základě nedoložených výkladů zástupce žalobce. Žalovaný nesouhlasí s tím, že správní orgány odmítly do správního spisu vložit technickou dokumentaci měřiče, neboť návod k rychloměru byl poskytnut v rámci ústního jednání v elektronické podobě.

9. Žalovaný k dalším námitkám žalobce uvedl, že z tabulky pod pořízeným snímkem je zřejmé, že byl použit automatizovaný režim měření. Žalovaný trvá na tom, že procesní práva žalobce nezkrátil, neboť řádně odůvodnil nevyhovění jeho žádosti o odročení jednání z důvodu, že nařízené ústní jednání má přednost před záležitostmi soukromými i služebními, tedy i před zahraniční služební cestou. Ke zbývajícím námitkám žalobce žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Replika

10. Žalobce nesouhlasil se skutečností, že by fotografie pořízené po zastavení vozidla hlídkou Policie České republiky měly být podstatnou skutečností k posouzení věci správním orgánem. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že došlo k jasnému a jednoznačnému vymezení místa spáchání přestupku. Žalobce zdůraznil, že výstup měřicího zařízení, na němž jsou uvedeny GPS souřadnice, není způsobilý být důkazním prostředkem, neboť tento výstup je spolu s úředním záznamem pouze vodičkem pro správní orgán, zda má zahájit správní řízení, či nikoliv. I za předpokladu, že by výstup byl způsobilý důkazní prostředek, pak podle žalobce absentuje přesné určení místa spáchání přestupku ve výroku napadeného rozhodnutí.
11. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, že není důvod pochybovat o správnosti měření rychlosti, neboť pokud by se obsluha radarového rychloměru dopustila excesu, nebylo by možné považovat evidentně nesmyslný výsledek jako podklad pro výrok o vině. Názor žalovaného ohledně chyby měření považuje za nezdůvodněný a přičítá se elementární logice. K tomu žalobce doplnil, že za použití šablony doložil ne zcela běžnou polohu vozidla, které se v době měření nacházelo mimo radarový svazek, a rád by zadal znalecký posudek, ale k tomu je třeba aby, byl ve správním spise založen originál záznamu z rychloměru, který správní orgány odmítají do správního spisu založit.
12. Žalobce zdůraznil, že rozdíl rychlosti měřeného a měřicího vozidla při měření za jízdy musí být cca 20 km/h, což nelze vykládat ve smyslu minimálně 20 km/h, ale na maximálně ± 10 km/h, a zpochybňuje i žalovaným tvrzenou skutečnost, že se měření rychlosti z místa a z jedoucího vozidla neliší. K argumentaci žalovaného ohledně možné manipulace s fotografiemi odkázal žalobce na článek: „*Hackeri ovládli měření na D1. Pokuty můžete zabodit.*“ K napadení procesu měření mohlo podle žalobce dojít jak v samotném přístroji tak při přenosu dat mezi Policií České republiky a správním orgánem. Neposkytnutí originál záznamu z rychloměru žalobce považuje za porušení jeho práva na spravedlivý proces.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neboť žalovaný i žalobce s projednáním věci bez nařízení ústního jednání výslovně souhlasili.

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 20. 4. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 5. 4. 2016 v 13:52 hodin na silnici č. I/13 u obce Komořany, kdy při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb, r. z. „X“, překročil povolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 90 km/h, byla naměřena rychlost 151 km/h (po odečtení průměrné odchylky 146 km/h). Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu a jeho řidiči, včetně využití měřicího zařízení RAMER 10C. Z těchto listin je zcela zjevné, že osobní automobil tov. zn. Škoda Superb, r. z. „X“, jehož řidičem byl dle předložených dokladů A. G. M., narozený „X“, státní příslušnost Spolková republika Německo, trvale bytem „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 50 km/h, a to v úseku kde je maximální povolená rychlost 90 km/h. Řidiči bylo při silniční kontrole sděleno, že svým jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a zároveň tak naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a že přestupek bude postoupen k došetření příslušnému správnímu orgánu.
17. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že na den 23. 5. 2016 bylo nařízeno ústní jednání, přičemž právní zástupce žalobce požádal o odročení z důvodu, že v uvedený den přednáší na školení v Brně. Magistrát žádosti právního zástupce žalobce vyhověl. Dne 8. 6. 2016 se konalo ústní jednání, kterého se účastnil žalobce i jím zvolený právní zástupce. Během jednání byl vznesen požadavek na zajištění tlumočnicka při konání ústního jednání, a proto bylo ústní jednání odročeno. Magistrát dne 1. 7. 2016 nařídil ústní jednání na den 10. 8. 2016 a dne 1. 8. 2016 obdržel opětovně žádost o odročení ústního jednání z důvodu neočekávané zahraniční služební cesty žalobce. Této žádosti nebylo magistrátem vyhověno s odůvodněním, že zahraniční služební cesta není důležitým důvodem ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Zároveň žalobci magistrát připomněl, že již ve třech případech byl v předvolání poučen, že pracovní aktivity nejsou závažným důvodem pro omluvení neúčasti na ústním jednání. Na základě udělené substituční plné moci se ústního jednání zúčastnil L. B. Během ústního jednání zmocněnec žalobce požádal Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o doplnění návodu k použití radaru RAMER 10. Zmocněnec žalobce do protokolu potvrdil, že návod k použití silničního rychloměru RAMER 10 nebyl vytištěn do spisu, ale byl mu nahrán na přenosné paměťové médium. Dále požadoval doplnění dokazování výsledkem zasahujících policistů, což magistrát nepovažoval za potřebné, neboť měl vinu žalobce za prokázanou provedenými listinnými důkazy. Zmocněnec žalobce následně protokol podepsal. Magistrát dne 24. 8. 2016 vydal rozhodnutí č. j. MmM/095175/2016/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/040803/1100/2016/ŠP, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu tak, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku.

18. Dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
19. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.
20. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce ohledně nedostatečně specifikovaného místa spáchání přestupku. Při posuzování této námítky žalobce soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, v němž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku jako „na silnici I/15 v obci Chrámce“. Toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (17:08 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.
21. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí magistrátu specifikace místa a času spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: „... dne 5. 4. 2016 v 13:52 hodin, na silnici I/13 u sjezdu na obec Komořany ve směru na Most při řízení vozidla tovární značky Škoda Superb, registrační značky „X“, z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec nejméně o 56 km/h, ...“. Z výše uvedeného je tedy jasně vyvoditelné, že pokud je ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, tak je nutno vyloučit stěžovatelovu námitku ohledně nepřesného vymezení místa spáchání přestupku. Není sice vyloučeno, že by se stěžovatel nemohl na stejném úseku dopustit přestupku dalšího, ale tento by byl nadále konkretizován porušením skutkové podstaty a určením času, který by se od výše projednávaného přestupku lišil.
22. Z výroku rozhodnutí správního orgánu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován na silnici č. I/13, v okrese Most, u sjezdu na obec Komořany, ve směru na Most, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že vznikla nejistota ohledně místa spáchání přestupku, neboť v dokladech založených ve správním spise je vždy uvedeno stejné místo měření. Navíc nelze přehlédnout skutečnost, že u měření rychlosti vozidel za jízdy je po změření rychlosti měřené vozidlo zastaveno hlídkou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Policie České republiky ve větší či menší vzdálenosti od místa měření rychlosti, přičemž vzhledem k naměřené rychlosti žalobce je velmi pravděpodobná i vzdálenost 2 km od místa měření. Na základě výše uvedeného je nutné námitku žalobce posoudit jako nedůvodnou.

23. V právě projednávaném případě žalobce navrhl zdokumentování podmínek měření, neboť měření bylo dle jeho názoru provedeno v rozporu s uvedeným postupem v návodu k obsluze měřicího zařízení. Soud se neztotožnil s postojem žalobce, který namítá, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s jeho námitkami ohledně nedodržení podmínek stanovených v části 6.3.1.3. a 3.1 návodu a celkově s jeho pochybnostmi o správnosti měření. Za situace, kdy žalobce namítal chybně provedené měření, bylo povinností žalovaného odstranit pochybnosti o vině žalobce a provést jako důkaz návod k obsluze měřicího zařízení. Tento závěr má oporu i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. v jeho rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, či ze dne 24. 09. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60 (oba dostupné na www.nssoud.cz). Magistrát návod k obsluze jako důkaz ve správním řízení čtením neprovedl, avšak v předmětné věci je podstatné, že magistrát, jak ostatně žalobce sám v žalobě připustil, seznámil žalobce s podkladem pro rozhodnutí – návodem k použití radarového silničního rychloměru RAMER 10 (celkem 143 stran) a poskytl jej zmocněnci žalobce v elektronické podobě, neboť mu jej nahrál na paměťové zařízení.
24. Je nepochybné, že žalobce byl s podklady rozhodnutí, zejména s návodem k obsluze, seznámen, jak ostatně stvrdil jeho zmocněnec vlastnoručním podpisem do protokolu o ústním jednání ze dne 10. 8. 2016. Vzhledem k tomu, že magistrát podklady pro rozhodnutí žádnými dalšími dokumenty nerozšířil, nevznikla mu povinnost opětovně žalobce vyzývat k seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí. Povinností magistrátu ovšem vzhledem k námitce žalobce ohledně provedení měření v rozporu s návodem k obsluze bylo formálně provést návod k obsluze jako důkaz, což magistrát, jak konstatoval soud výše, neučinil. Nicméně soud nepovažuje toto pochybení za natolik závažnou vadu, která by měla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nezákonnost rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a to s ohledem na avizované seznámení se žalobce s návodem k obsluze a poskytnutí mu jej v elektronické podobě.
25. V přestupkovém řízení se žalovaný opíral o spis Policie České republiky a dále o správní spis Magistrátu města Most, přitom vycházel zejména z následujících podkladů: (1) oznámení o přestupku ze dne 7. 4. 2016; (2) výpis z evidenční karty řidiče – žalobce; (3) návod k použití radarového silničního rychloměru RAMER 10 (celkem 143 stran); (4) fotodokumentace pořízená na místě silniční kontroly; a (5) záznam o přestupku ze silničního radarového rychloměru RAMER 10C se snímkem č. 7864. Vyjmenované podklady podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 (dostupného na www.nssoud.cz) jsou dostatečné, neboť v citovaném rozsudku je uvedeno, že: „... podklady, které správní orgány použily k zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny, zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35).“
26. Soud podotýká, že se zcela ztotožnil s odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, v němž na stranách 3-4 magistrát rozvedl, že podle návodu k obsluze počítač měřící jednotky vyhodnotí, že do anténního svazku radarové hlavy vjede vozidlo, zahájí se měření,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhodnotí rychlost a směr jízdy. V dalších fázích měření je pak blokováno měření signálu od vozidel jedoucích opačným směrem. Tato skutečnost je uvedena v návodu k obsluze na straně 19. Podle soudu tak nemohlo dojít k žalobcem namítanému nesprávnému postupu změření rychlosti vozidla a vyhodnocení změřené rychlosti, konkrétně k žalobcem namítané dvojité reflexi radarového svazku, neboť z návodu k obsluze jednoznačně vyplývá, že v průběhu měření nemohlo z principu funkce rychloměru dojít ke změně rychlosti vozidla jedoucího v opačném směru, když měření protijedoucího vozidla bylo blokováno. Podmínky uvedené v části 6.3.1.3. a 3.1 návodu, má soud s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 (dostupný na www.nssoud.cz) také za splněné, neboť pokud by v souladu s návodem k obsluze nebyly splněny podmínky pro změření rychlosti jedoucího vozidla, tj. rozdíl mezi měřicím a měřeným vozidlem cca 20 km/h, konstantní rychlost měřícího vozidla, směr jízdy či dosah radaru, pak by ke změření rychlosti měřeného vozidla nedošlo. Žalobce se mílí pokud se domnívá, že se s jeho námitkami žalovaný nedostatečně vypořádal, neboť s námitkami ohledně nesprávného měření se žalovaný obsírně vypořádal na stranách 3-5 napadeného rozhodnutí. K věrohodnosti pořízeného snímku soud podotýká, že fotografie měřeného jedoucího vozidla není pořízena v okamžiku změření rychlosti, ale vždy tak, aby na snímku byla zobrazena přední nebo zadní část měřeného vozidla, a to bez ohledu na jeho délku, což je v souladu s návodem k obsluze (strany 19-20 návodu). Ohledně namítané vlhkosti vzduchu se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že magistrát neměl důvod zkoumat měsíční statistiky srážek v dubnu 2016, neboť z pořízených snímků je zřejmé, že bylo slunečné počasí a teplo.

27. Soud konstatuje, že se žalobci nepodařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění, neboť jak žalovaný, tak magistrát, vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu a k jednotlivým námitkám žalobce týkajících se návodu k obsluze měřícího zařízení se podrobně ve svých rozhodnutích vyjádřily. Závěry žalovaného mají oporu v nashromážděných podkladech, z nichž je patrné, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Veškeré námitky žalobce ohledně správnosti měření je tak nutné vyhodnotit jako nedůvodné.
28. Ani s poslední námitkou žalobce týkající se neuznání omluvy žalobce z nařízeného ústního jednání, se soud neztotožnil. Předně je nutno uvést, že v předmětném správním řízení bylo ústní jednání ve věci nařízeno poprvé na den 23. 5. 2016 a jednání bylo na žádost právního zástupce žalobce odročeno. K druhému ústnímu jednání se žalobce i jeho právní zástupce dostavili, avšak k věci nic neuvedli, pouze požadovali, aby byl u ústního jednání přítomen tlumočník. Magistrát tak nařídil třetí ústní jednání, přičemž devět dní před konáním ústního jednání obdržel žádost o odročení z důvodu neočekávané zahraniční služební cesty žalobce. Této žádosti nebylo magistrátem vyhověno, neboť žalobce byl v předvoláních opakovaně poučen o skutečnosti, že pracovní a volnočasové aktivity nejsou považovány za závažný důvod pro omluvení neúčasti na ústním jednání, a proto vyhodnotil, že zahraniční služební cesta není důležitým důvodem ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.
29. V souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016. č. j. 6 As 50/2015-38 (dostupný na www.nssoud.cz) soud nejprve hodnotil, zda byly splněny podmínky pro konání ústního jednání dne 10. 8. 2016 v nepřítomnosti stěžovatele. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže obviněný odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Obviněný musí být k ústnímu jednání řádně předvolán a zároveň poučen o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti. První podmínku má soud za splněnou, neboť nesprávné předvolání ani nedostatečné poučení žalobce nenamítal. Další podmínkou, která musí být splněna, je, že obviněný se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Žalobce se domnívá, že magistrát měl jeho omluvu přijmout a jednání odložit, neboť z jeho chování nevyplývaly žádné obstrukční snahy řízení prodlužovat a dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Žalobce nesouhlasí s postupem magistrátu, který jeho omluvu - zahraniční služební cestu, jako důležitý důvod neuznal. Tento názor soud nesdílí.
31. V rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 4 As 61/2012 – 22 (dostupný na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„hodnocení toho, zda se jedná o náležitou omluvu, je věcí správního uvážení. Soudu nicméně přísluší posoudit, nepřekročil-li správní orgán meze správního uvážení a není-li jeho postup projevem nepřípustné libovůle.“* V citovaném rozhodnutí se rovněž uvádí, že pouze omluvu doloženou lze považovat za náležitou. V nyní souzeném případě magistrát žalobce sice nevyzval, aby tvrzený důvod své omluvy prokázal, nicméně i ve správním řízení byl žalobce zastoupen právním zástupcem, který navíc omluvu za žalobce správnímu orgánu zasílal, a proto nelze bez dalšího považovat postup magistrátu za nesprávný. Právní zástupce žalobce měl ze své dlouholeté praxe vědět, že pokud žádá o omluvu z nařízeného ústního jednání, a to pouhých devět dnů před jejím konáním, měl by tvrzené skutečnosti rovnou správnímu orgánu doložit, neboť je zde krátký časový úsek pro výzvu správního orgánu adresovanou žalobci ohledně doplnění tvrzení a následnou odpověď, tak aby správní orgán mohl předejít případům, kdy účastník řízení uvede zkreslené či přímo nepravdivé údaje. Magistrát objektivně splnil stěžovatelovo subjektivní očekávání a dostalo se mu včasné jasné odpovědi (doručené dne 3. 8. 2016), že jeho omluva nebude akceptována. Ač se omluva z nařízeného ústního jednání týkala výhradně osoby žalobce, právní zástupce žalobce k nařízenému ústnímu jednání vyslal na základě udělené substituční plné moci svého zmocněnce. Procesní práva žalobce tak nemohla být dotčena.
32. Za závažný důvod podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 As 345/2016-28 (dostupný na www.nssoud.cz), je nutno považovat změnu v právním zastoupení, či podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 226/2015-44 (dostupný na www.nssoud.cz), hospitalizaci účastníků řízení či zdravotní potíže znemožňující účastníkům řízení účast na ústním jednání. Jelikož tvrzený důvod omluvy byl pracovního rázu, ačkoliv magistrát předem avizoval, že pracovní aktivity nejsou považovány za důležitý důvod hodný omluvy z nařízeného ústního jednání, a tvrzený důvod nebyl ani žalobcem prokázán, či alespoň osvědčen, neměl magistrát vzhledem ke krátké lhůtě před nařízeným ústním jednáním jinou možnost, než žádosti žalobce o odročení nevyhovět. K tomu srov. závěry konstantní judikatury správních soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 10/2013-32 (dostupný na www.nssoud.cz), dle kterého je třeba omluvu obviněného posuzovat v kontextu všech okolností a celkového jeho přístupu a chování v průběhu správního řízení. Jak se svými právy nakládal a jak se sám zasadil o to, aby byla věc náležitě projednána. Nelze přehlédnout, že první nařízené ústní jednání bylo odročeno pro kolizi jednání právního zástupce a k druhému ústnímu jednání se žalobce i jeho právní zástupce dostavili, avšak bez tlumočnicka, ačkoliv předem neavizovali, že magistrát má tlumočnicka zajistit. V popsaném přístupu žalobce lze spatřovat jistou účelovost, kdy žalobce sice nějakou aktivitu vyvíjel, avšak jen takovou, která jej nestála žádné úsilí a která nebyla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

adekvátní pro náležitý průběh řízení, a z podání, které magistrátu zasílal, nevyplývalo nic relevantního. Takový bezvýsledný dialog mezi ním a správním orgánem mohl dále trvat i několik dalších měsíců, na což však magistrát nepřistoupil a žádost žalobce urychleně vyhodnotil.

33. Na postupu magistrátu soud neshledává žádného pochybení a konstatuje, že takové rozhodnutí bylo na jeho uvážení, které nepřekročilo meze správního uvažování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 As 114/2017-26, dostupný na www.nssoud.cz). K argumentaci žalobce, že při ústním jednání chtěl podat vysvětlení, které by vyloučilo protiprávnost jeho jednání, soud konstatuje, že magistrát měl skutkový stav v předmětné věci za prokázaný, a proto nevystala potřeba žalobce při ústním jednání vyslechnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 As 345/2016-28, dostupný na www.nssoud.cz). Pokud chtěl žalobce sám ve správním řízení podat vyjádření k věci, mohl tak učinit osobně při nařízeném ústním jednání (které nebylo ve věci nařízeno pouze jednou) či písemně. Na základě výše uvedeného je nutné námitku žalobce posoudit jako nedůvodnou.
34. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
35. Současně v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. března 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)